

D O T E K

Informace pro farnost Vlašim

Duben 2020

**Pomoz nám, Bože, náš Spasiteli, pro slávu svého jména nás vysvobod'.
Bud' s námi Tvé milosrdenství, neboť doufáme v Tebe.**

Drazí bratři a sestry, milé děti, veškerý Boží lide farnosti vlašimské!

Všechny vás srdečně zdravím v době postní, v době mimořádných opatření v souvislosti s pandemií koronaviru.

Ani ti nejstarší pamětníci (a že máme pár farníků, kterým už do stovky moc let nechybí) nepamatují něco podobného v tak velíkém, téměř celosvětovém rozsahu. Lidé nechodí do práce jako dřív, děti nechodí do školy, jsou zavřená divadla, kina atd. Ale co hůře, nekonají se pravidelná shromáždění věřících v našich chrámech, neboť není možné se setkávat z důvodu přenosu nemoci.

Doba postní je dobou pokání, kdy máme revidovat svůj vztah ke Kristu, uvědomovat si vlastní hříšnost i pomíjivost lidského života na tomto světě. Běžně se v tomto čase konají křížové cesty, skutky sebezáporu, postní duchovní obnovy, důkladné zpovědi, kterými se připravujeme na oslavu Kristova Vzkříšení o Velikonocích.

Letos jsme přerušili společné křížové cesty v našich chrámech, zrušila se postní duchovní obnova, nebude zřejmě možné uskutečnit předvelikonoční zpovídání pro celý vikariát tak, jak jsme byli zvyklí v letech minulých. Mnoho věcí musíme nyní dělat úplně jinak, než jsme dělali až donedávna.

Člověk a zvláště ten starší, nerad mění své zvyklosti, způsob svého života. Vzpomeňme si, kolikrát jsme slyšeli či z vlastních úst vypustili ono: „ale tady to vždycky takhle bylo, tady se to tak vždycky dělalo“.

Ano, zvyk je železná košile, jak praví úsloví – ale nyní je vše zcela jinak. Přichází pro všechny těžké období, protože je zde něco, co tu ještě v takovém rozsahu nebylo, něco, co je v rozporu s našimi zvyklostmi.

Být křesťany, kteří se snaží žít evangelium, však obnáší pružně měnit smýšlení dle poznané Boží vůle. Připomeňme si Matku Boží a její „...staň se mi podle tvého slova...“ či sv. Josefa, který dokázal pohotově podřídit vůli svou poznané vůli Boží když „vzal dítě i jeho Matku k sobě“. A Ježíš se modlí k Otci „... ne má, ale tvá vůle se staň.“

Letošní postní doba je jistě dobou velmi náročnou, ale nabízí nám rozbíjení pout omezených zvykových pochodů. Ukazuje nám, že to, co tady „vždycky bylo“, tu najednou není a v té samé podobě se třeba již ani nevrátí.

Máme jedinečnou příležitost prožít mimořádně náročný půst. Nemůžeme se najednou setkávat v kostelích, na faře, v besídce, při výuce náboženství, katechismu atd. Jsme ale jako křesťané stále součástí Kristova mystického těla, můžeme a máme se modlit v rodinách, společně prostřednictvím internetu a televize, v soukromé modlitbě. Díky papežské dispenzi se křesťané účastní nedělní mše prostřednictvím monitorů, mohou přistupovat k duchovnímu sv. přijímání.

Karanténní opatření jsou nutná a jsou vyhodnocována jako účinná, i když omezují naši svobodu a volný pohyb. Když nám přijdou jako dlouhá a těžká, podívejme se vždy na kříž. Náš Pán Ježíš Kristus na něm visí na probodených rukách a nohách. Svou svobodu nabídl za naši spásu, nemůže se pohnout, jak by chtěl. Mysleme na Ježíše na kříži i v této těžké době. A současně mysleme na Jeho i naše vlastní vzkříšení!

My kněží jsme vám stále k dispozici individuálně ke svátosti smíření jako v časech obvyklých. Chodíme zaopatřovat, za platných zdravotních opatření pohřbíváme naše zemřelé. Každý den sloužíme privátní mše sv. v našich kostelích či doma na stole dle intencí zadaných v intenčních knihách, takže vaše mešní úmysly jsou vysluhovány, i když bez vás – farníků. Je to zvláštní pohled od oltáře do prázdného kostela – je možné, že takový pohled bude i o letošních Velikonocích.

Při každodenní mši sv. v momentu i v osobní modlitbě prosím za každého z vás!

Boží požehnání, vše dobré a potřebné včetně daru zdraví vyprošuje a vám žehná

VÁŠ P. JAROSLAV,

FARÁŘ

Na Slavnost Zvěstování Páně 25. 3. 2020

Naše problémy bere Ježíš na svůj kříž

Ježíš miluje až k smrti ... na kříži

Starobylá římská tradice vypráví o apoštolu Petrovi, že během Neronova pronásledování křesťanů utíkal z města. Na cestě ale potkal Ježíše, který kráčel opačným směrem než on. Petr se

ho proto překvapeně zeptal: „Pane, kam jdeš?“ Ježíš mu odpověděl: „Jdu do Říma, aby mě znova ukřižovali.“ V tu chvíli Petr pochopil, že má Pána následovat s odvahou až do krajnosti, ale zejména pochopil, že na této cestě nebude nikdy sám. Byl s ním stále ten Ježíš, který ho miloval až k smrti na kříži.

Naše problémy bere Ježíš na svůj kříž

Ježíš se svým křížem kráčí po našich cestách a bere na sebe naše obavy, naše problémy, naše utrpení, i ta nejhlubší. Ve svém kříži se Ježíš spojuje s mlčením všech obětí násilí, které nemohou křičet, zejména těch, kdo jsou nevinní a nikdo je nebrání. Svým křížem se Ježíš sjednocuje s rodinami, které prožívají těžké chvíle, které oplakávají tragickou ztrátu svých dětí. V kříži se Ježíš sjednocuje se všemi lidmi, kteří trpí hladem, ve světě, který si na druhé straně dovoluje přepych každodenního vyhazování tun jídla. Svým křížem se Ježíš spojil s mnoha otci a matkami, kteří trpí, když se jejich děti stávají oběťmi umělých rájů, jakým je droga; ve svém kříži se Ježíš spojuje s těmi, kdo jsou pronásledováni pro náboženské přesvědčení, pro svůj názor nebo jednoduše pro svou barvu pleti. Ve svém kříži se Ježíš sjednocuje se všemi mladými, kteří ztratili důvěru v politické instituce, protože vidí jejich egoismus a korupci, nebo ztratili důvěru vůči církvi, ba dokonce víru v Boha, kvůli nesrovnalostem života křesťanů a služebníků evangelia. Ježíš tolik trpí naší nedůsledností!

Svůj kříž neneseš sám!

Na Kristově kříži leží utrpení, lidský hřích, také náš hřích, a Ježíš přijímá toto všechno s otevřenou náručí, nese na svých ramenou naše kříže a říká

nám: „Odvahu! Svůj kříž neneseš sám! Já ho nesu s tebou. Já jsem zvítězil nad smrtí a přišel jsem proto, abych ti dal naději a život (srov. Jan 3, 16).“

Kříž v nás zanechává jistotu věrné Boží lásky

Co kříž zanechává v každém z nás? Zanechává dobro, které nemůže dát nikdo jiný: jistotu věrné Boží lásky k nám. Tak velké lásky, která dokáže vstoupit do našeho hříchu a odpustit ho, vstoupit do našeho utrpení a dát nám sílu ho nést, vstoupit do naší smrti a zvítězit nad ní a dát nám spásu. V Kristově kříži se nachází všechna Boží láska, jeho nesmírné milosrdenství. A toto je láska, které můžeme důvěřovat a ve kterou můžeme věřit.

Důvěřujme Kristu a svěřme se mu, On nezklame

Drazí mladí, důvěřujme Kristu a svěřme se mu, neboť On nikdy nikoho nezklame! Pouze v Kristu, který zemřel a vstal z mrtvých, nalezneme spásu a vykoupení. S ním zlo, utrpení a smrt nemají poslední slovo, protože On nám dává naději a život. Z kříže, nástroje nenávisti, ztroskotání a smrti učinil znamení lásky, vítězství a života. Krista trpícího cítíme blízko jako jednoho z nás, který sdílí naši životní cestu až do krajnosti. Neexistuje životní kříž, ať malý nebo velký, který by Pán nesdílel spolu s námi.

Ježíšovo srdce je otevřené pro každého z nás

Kristův kříž také ale vyzývá k tomu, abychom se nechali nakazit Jeho láskou, učí nás, abychom se na druhé dívali vždy s milosrdenstvím a s láskou, zvláště na ty, kdo trpí, kdo potřebují pomoc, kdo čekají na pouhé slovo, na lidské gesto. Kříž nás učí vycházet ze sebe samých, jít druhým naproti a podat jim ruku. Ježíš se na tebe dívá a ptá se: Pomůžeš mi nést kříž? Bratře, sestro, co Mu ve své síle mládí odpovíš?

Drazí mladí, přinášejme na Kristův kříž naše radosti, naše trápení, naše neúspěchy. Nalezneme otevřené srdce, které nás chápe, které nám odpouští, miluje nás a žádá nás, abychom stejnou lásku vnášeli do našeho života, abychom stejně milovali naše bratry a sestry.

Z promluvy papeže Františka na Světovém setkání mládeže, Rio de Janeiro – Copacabana, červenec 2013

Litanie v čase nakažlivých nemocí

Pane, smiluj se. *Pane, smiluj se.*

Kriste, smiluj se. *Kriste, smiluj se.*

Pane, smiluj se. *Pane, smiluj se.*

Bože, náš nebeský Otče, *smiluj se nad námi.*

Bože Synu, Vykupiteli světa,

Bože Duchu svatý,

Bože v Trojici jediný,

Bože svatý, Bože silný, *smiluj se nad námi.*

Bože, Králi věků nesmrtelný,

Bože v radách nevyzpytatelný,

Bože v soudech nevystižitelný,

Bože, jenž nechceš smrt hříšníka, ale aby se obrátil a žil,

Bože, jenž sesíláš nemoci k naší nápravě,

Bože, jenž nás nabádáš v čase nemoci k trpělivosti,

Bože, jenž hlásáš v čase nemoci nestálost pozemských věcí,

Bože, jenž zkoušíš nemocemi naši trpělivost,

Bože, jenž káráš nemocemi naše hříchy,

Bože, jenž léčíš duši raněním těla,

Bože, jenž nejistotou smrti voláš k pozornosti,

Bože, jenž máš sečteny dny našeho života,

Bože, jenž máš sečtenou délku našíездеjší pouti,

Bože, jenž svou pomocí býváš nejbližší, když nebezpečí bývá nejvyšší,

Bože, jenž usmrcuješ i oživuješ,

Bože, jenž připomínáš nemocným smrt, soud a věčnost,

Milostiv nám buď – *odpusť nám, Pane.*

Milostiv nám buď – *vyslyš nás, Pane.*

Ode všeho zlého – *vysvobod' nás, Pane.*

Od každého hříchu

Od svého hněvu

Od nakažlivých nemocí

Od náhlé a nenadálé smrti

Od nadměrné úzkostlivosti

Od opovážlivé lehkomyšlnosti
Od reptání proti prozřetelnosti Boží
Od nadměrného truchlení při ztrátě svých blízkých
Od věčné smrti
My hříšníci, *prosíme tě, vyslyš nás.*
Abys nám odpustil,
Aby ses nad námi smiloval,
Abys dobu svého navštívení ukrátil,
Abys nám dopřál času a milosti k pokání,
Abys v nás vzbudil spasitelné úmysly,
Abys nás ozbrojil křesťanskou statečností,
Abys udělil nemocným trpělivost a odevzdanost do Tvé vůle,
Abys zjednal nemocným potřebné ošetření,
Abys udělil nemocným milost svátostí,
Abys žehnal snahám lékařů,
Abys přijal umírající na milost,

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi. /3x/
Kriste, uslyš nás. *Kriste, uslyš nás.* Kriste, vyslyš nás. *Kriste, vyslyš nás.*
Pane, smiluj se. *Pane, smiluj se.* Kriste, smiluj se. *Kriste, smiluj se.* Pane,
smiluj se. *Pane, smiluj se.*

Otče náš...

ŽALM 6

Nekárej mě, Hospodine, v hněvu svém,
ve svém rozlícení mě netrestej!
Smiluj se, Hospodine – jsem vysílen,
uzdrav mě, Hospodine – v kostech mám děs!
Do hloubi duše jsem vyděšen –
Hospodine, jak dlouho ještě?!

Obrat' se, Hospodine, život mi zachovej,
pro svoji lásku zachraň mě!
V hrobě už na tebe nikdo nevzpomene –

mezi mrtvými kdo by slavil tě?

Svým nářkem vyčerpán
na lůžku noci provzlykám,
slzami polštář zalévám!
Zrak mi vyhasl zármutkem,
zeslábl vinou všech mých nepřátel.

Odstupte ode mne, všichni zločinci,
hlas mého pláče slyšel Hospodin!
Hospodin vyslyšel moje žádosti,
Hospodin přijímá mé modlitby!
Jen ať se stydí a ať se děsí,
všichni mí odpůrci ať ustoupí,
ať jsou zahanbeni ve chvíli!

Pokořme se pod mocnou rukou Boží v době jeho navštívení.
Na Pána vložme všechny své starosti, neboť on se o nás stará.
Pomoz nám, Bože, náš Spasiteli, pro slávu svého jména nás vysvobod'.
Buď s námi Tvé milosrdenství, neboť doufáme v Tebe.

Modleme se:

Bože, jenž býváš hříchem rozhněván a pokáním usmiřován, shlédni
milostivě na naše prosby a vzdal od nás metlu svého hněvu, kterou jsme si
zasloužili svými hříchy.

Bože, jenž nechceš smrt hříšníka, ale aby se obrátil a žil, uděl nám, kteří
k Tobě přicházíme se srdcem kajícím, svou milost a zbav nás svou mocí
panující nakažlivé nemoci.

Pane života a smrti, zachovej nás a vytrhni nás svou mocí z každého
nebezpečí. Osvět lékaře, aby nemoc přesně poznali a nemocným věnovali
veškerou péči. Požehnej léky, aby měly žádoucí účinek a nemocným
sloužily k uzdravení. Kéž nás čas Tvého navštívení povzbudí k nápravě
života a upevní v nás myšlenky na spásu. Do Tvých rukou poručíme své
tělo i duši. Vyslyš nás skrze Krista...

Naléhavý úmysl Apoštolátu modlitby papeže Františka pro dny koronavirové pandemie

Budme nablízku nemocným a rodinám trpícím koronavirovou pandemií a modleme se za pastýře, kteří za této krize mají provázet Boží lid.

Nejčastěji dnes slyšíme slovo „zakazuje se“ a „opatření“. Jak napsali naši biskupové, důvody pro drastické příkazy pod sankcí vysokých trestů – jsou-li podpořeny odbornými stanovisky – jsou rozumné, je třeba respektovat. Důvodem není jen to, že se můžeme vystavit trestnému stíhání. Nejde jen o to, uchovat klidný postoj a nepropadnout panice. Vliv sdělovacích prostředků, ve kterých chybí povzbuzení a dobré příklady, nelze však podceňovat. Dokonce není ve hře jen ochrana před nemocí.

Procházíme těžkou zkouškou, kdy křesťan je veden k rozlišování mezi (někdy sobeckým) dobrem pro sebe a obecným dobrem a solidaritou.

Dnes se učíme ptát: co je naším společným prospěchem, jaký smysl mají pravidla, instituce a orgány moci, v neposlední řadě jak politický řád ve státě chrání slabé a chudé.

„Obecné dobro v sobě totiž zahrnuje souhrn všech podmínek sociálního života, jejichž prostřednictvím jednotlivci, rodiny a společenské skupiny mohou plněji a lépe dosáhnout svého vlastního zdokonalení.“ (GS 74) Rozum potřebuje víru, aby překonal své hranice dané prostou skutečností: lidské poznání není nikdy dovršené.

Papež František upozorňuje na důležitou roli pastýřů: *„Drastická opatření nejsou vždy dobrá – modleme se proto, aby Duch Svatý dal pastýřům schopnost pastoračního rozlišování, aby hledali takové postupy, jimiž by neopustili svatý Boží lid. Kéž Boží lid vnímá, že ho doprovázejí pastýři a útěcha Božího slova, svátostí a modlitby.“*

Potřebujeme pastorační horlivost, která dobře rozlišuje a nabízí nestandardní příležitosti. Boží lid potřebuje slyšet od svých pastýřů pravé slovo. Nemůžeme opustit především ty, kteří jsou v karanténě. Neprožívají snad hrůzné chvíle proto, že se na ně společnost dívá jako na malomocné? Nejsou zcela na okraji? Nejsou předmětem těžkých obvinění? Lékaři, zdravotní sestry potřebují pomoc více než ostatní – především, mají-li děti. Stojí v první linii a nesou nezměrnou psychickou a fyzickou zátěž.

Ze všeho nejvíce potřebujeme slyšet Slovo, **abychom se připravili na slavení Velikonoc!** Procházíme jinou postní dobu, než jsme si plánovali. Její podoba je nám vnucena, zůstává v nás svoboda, jak se k ní postavíme. **Roste důležitost rozhodnutí jednotlivých pastýřů**, jak – při zachování daných pravidel nouzového stavu – hlásat evangelium a udělovat svátosti v situacích osobní, kolektivní, sociální, politické a ekonomické nestability. **Víme, že se „prakticky ruší veřejné bohoslužby“.** Otevírá se pole také bohoslužeb soukromých.

V životě křesťana se přece nejedná výlučně o veřejné zdraví. Skutky lásky umývají Kristovy nohy dnes podobně jako v Betánii – v domě Šimona Malomocného. Umývání nohou je spjato se zaslíbením, které objevujeme. Můžeme říci o naší církvi to, co o ženě z Betánie? **„Všude na celém světě, kde bude hlásáno toto evangelium, bude se na její památku vypravovat také o tom, co udělala.“** (Mt 26,13)

Svatá Korona, patronka před epidemiemi

V současné situaci, kdy se koronavirus šíří po celém světě, je třeba si připomenout postavu mučednice z prvních staletí křesťanství – sv. Koronu, která byla uctívána dlouhou dobu jako patronka před epidemiemi. Ačkoliv

kdysi patřila k oblíbeným svatým, o jejím životě a původu víme velmi málo.

Podle údajů, které jsou k dispozici, víme, že se jako velmi mladá stala manželkou Viktora – římského vojáka ze Sieny. Oba byli členy rané křesťanské komunity. Sám Viktor byl křesťanem, který se během pronásledování Kristových následovníků v Římské říši nechtěl vzdát své víry, za což byl popraven stětím. Samotný velitel byl překvapen moudrostí tohoto mladého vojáka. Korona zemřela jako mladá vdova také mučednickou smrtí během pronásledování císaře Antonia Pia nebo Diokleciána. Mladá dívka byla popravena rotrhnutím mezi dvěma palmami. Její tělo bylo uvázáno uprostřed dvou pevně ohnutých palm, po jejich uvolnění bylo její tělo obrovskou silou

roztržené. Tento výjimečně krutý způsob poprav v panovníkovi podmínila odpověď dívky, která odmítla obětovat pohanským modlám: „*Dali mi jméno Korona, a ty chceš, abych byla zbavena své koruny?*“

Uctívání sv. Korony, podobně jako koronavirus přítomný v mnoha zemích po celém světě, „překročilo hranice“. Legenda o této mučednici z pozdního starověku je známá v Asii, Africe i Evropě.

První řecká legenda Viktora a Korony umísťuje jejich mučednictví do Damašku, později se však opakovala v různých variantách. Proto se vedle dnešního hlavního města Sýrie uvádí jako místo úmrtí Antiochie na jihu dnešního Turecka, Alexandria v Egyptě, Sicílie a Marseille. Řecká, latinská a etiopská církev uctívá svatou Koronu.

Z Blízkého východu se legenda o ní dostala do Itálie nejpozději v šestém století. Pozůstatky obou manželů se nacházejí v Castelfidardo na pobřeží Jaderského moře nedaleko města Ancona. Už v tomto období byl postaven kostel, který jim byl zasvěcen a již v 6. století se sv. Korona ukázala jako příklad věrnosti ve víře. V roce 997 přinesl císař Otto III. její relikvie do Cách a v 14. století je císař Karel IV. nechal umístit do chrámu sv. Víta v Praze.

Patronka před epidemií

Z tohoto období pocházejí i první důkazy o uctívání této svěťce v Bavorsku, České republice a Dolním Rakousku. Tam a v některých dalších oblastech světa je Korona uctívána jako patronka, která chrání nejen před epidemiemi a nepříznivým počasím, ale je také symbolem vytrvalosti ve víře.

Tradice zahrnují například zvyk v Dolním Rakousku, a to každoroční poutě sv. Korony. V roce 1504 v malém městečku St. Corona am Wechsel byla nalezena v dutém kmeni lipového stromu malá soška sv. Korony, a tak na památku této události byla na tomto místě postavena kaple. Kult této svěťce je znám i v jiných částech Rakouska, také ve Vídni, kde je lékárna sv. Korony. Při této příležitosti rakouská média poukazují na to, že skutečnost, že mince ražené rakouskou mincovnou v letech 1892-1924 se nazývaly „korunami“ na památku svěťce, by se měla vysvětlit skutečností, že sv. Korona je také patronkou dobré investice, lovců pokladů a hráčů loterií.

Katolická církev vzpomíná na sv. Koronu 14. května a doufejme, že do toho dne bude překonána a zažehnána veškerá hrozba současného koronaviru.

Bolest může být i životadárná...

Tak nazvala svoji zkušenost jistá žena, která prožila těžkou životní situaci a jejíž příběh se před nedávnem objevil na internetových stránkách www.vira.cz.

Život nás mnohdy zavede na cesty, které bychom nečekali, připraví nám těžkosti, se kterými si nevíme rady, ale ten, kdo prožil těžkou životní situaci, která ho posílila, cítí, že skutečně byla životadárná, neboť aktivovala síly, které do té doby neznal. Toto poznání nám ale dá jen mimořádná situace, nikoli běžný, stereotypní život. Ten nejtěžší problém zvládnout složité životní situace možná nespočívá v tom, že se těžko smiřujeme s událostí, která nás potkala, ale v tom, že v jistých chvílích života přestáváme cítit Boží přítomnost a pomoc. Tam, kde jsme čerpali posilu, útěchu a povzbuzení, najednou nic nenacházíme. Bůh s námi někdy jedná zvláštním způsobem. Znejišťuje nás, přímo se nám ztrácí z dohledu. Místo, odkud k nám hovořil, se nám zdá najednou prázdné.

Ale nestávalo se toto i Ježíšovým učedníkům? Také neměli u Ježíše žádnou jistotu. Když ho chtěli vidět a slyšet, museli neustále měnit místo, museli chodit za ním. Nedal jim žádné záruky do života než svou přítomnost a žádal od nich naprostou důvěru.

I s námi tak Bůh mnohdy jedná a chceme-li být s ním, chceme-li čerpat z pramene, kterým je on sám, musíme se neustále obracet. Ne čelem vzad, ale obracet svou tvář k té jeho. Opakovaně hledat místo, odkud vytryskne pramen poznání, povzbuzení a útěchy a ptát se: Pane, co mám dělat? Pane, co jsi mně touto situací chtěl říci? V těchto chvílích člověk prožívá velký vnitřní boj, při kterém se střetávají dva světy. Obraz vlastních představ o životě a vůle Boží. Ten, kdo touží znát odpověď na otázku „co mám dělat“ musí sestoupit až do nejskrytějších hlubin vlastní duše, kde je možné pohlédnout do Kristovy tváře a uslyšet hlas volající „pojď za mnou“.

Zde se bojuje o náš další život nejen duchovní, ale i světský. Tady se rozhoduje, jakou cestou půjdeme a jaký odkaz předáme těm, kteří se s námi setkají. Bůh čeká na naši odpověď a my palčivě cítíme svoji slabost. A přesto, i v této zdánlivé slabosti bývá ukryta síla, která je schopna

posunout hranice naší pokory. Dát nám odvahu rozmnožit hřivny, které jsme dostali a říci: „Zapřu sám sebe a přes všechny těžkosti života půjdu dál. Bože, dej mně jen svou lásku a svou milost, to mi stačí...“ Prohrajeme-li tento vnitřní boj, může se nám stát, že Kristovu tvář nespatříme.

Zaposloucháme-li se do textu české písně Hladiny od Hapky a Horáčka, první sloka končí slovy „i kdybys šel až do Číny, i tam se čeří hladiny...“ Text této výjimečné písně o potřebě žít aktivně, ne jen „přežívat“, začíná velmi nenápadně, až nesrozumitelně. Ve svém průběhu ale nabírá dynamického růstu. Nejen, že refrén má po každé sloce přidáný jeden verš, ale ve chvíli, kdy bychom očekávali konec, píseň naplno vygraduje.

I náš život může mít tuto dynamiku růstu a zrání, pokud mu to dovolíme. V těžkých situacích si mnohdy myslíme, že pro nás navždy zašlo slunce a krásné chvíle máme za sebou, máme snahu izolovat se od světa a myslet si, že se naše úzkost vyhojí v zapečetěném pokoji... Bůh o našem utrpení ví a dávno předtím, než nám těžké chvíle nastaly, postavil na ona kritická místa, tam, kde budeme mít potíže, svou stráž. Přes slzy padající z našich tváří ji ale mnohdy nevidíme a nedokážeme přijmout fakt, že nás ty nejlepší dny mohou teprve čekat. A přesto to tak bývá. Tam ale vidí jen Bůh ve své prozřetelnosti a nic z toho nám předem neprozradí. Nedá nám jinou záruku ani jistotu do života než sám sebe a žádá od nás to stejné, jako od svých učedníků – naprostou důvěru.

Bolest může být pro člověka zničující, přeroste-li v zoufalství, pocit samoty a beznaděje. Může se ale proměnit v životadárnou, je-li v ní přítomna uzdravující Boží moc a naše ochota přijmout Kristovu nabídku k následování. Pak je možné společně s věrnou Boží služebnicí Faustinou Kowalskou z hloubi své duše volat „Jezu, ufam Tobie“ – „Ježíši, důvěřuji Ti...“

JAROSLAVA.TEINEROVÁ

A co já s tím?

Marie Magdalská a druhá Marie se přišly podívat se na hrob. Anděl Páně k nim promluvil: „Nebojte se. Vím, že hledáte Ježíše ukřižovaného. Není tady. Byl vzkříšen, jak řekl...” (srov. Mt 28,1–10)

Co já s tím, že Kristus byl vzkříšen?

O Velikonocích opět, jako už tolikrát, slyšíme slova o konci Ježíšova pozemského života. Ukřižování, vzkříšení, prázdný hrob... Ano, víme, že Kristus vstal, přemohl smrt, snad i tu naši... Ale co my s tím tady a teď?

Naše životní zkušenost je jiná: zlo má navrch

V našem životě jsme možná spíše konfrontováni s tím, jak má zlo navrch. Lidská sebestřednost hloubí propasti. Závist, hněv a neporozumění staví zdi. Možná si říkáme, že spolehnout se můžeme tak akorát sami na sebe a v zoufalství občas zkoušíme různé zaručené cesty ke štěstí, jaké slibuje tenhle svět.

Bůh může vstoupit do hrobů našich vztahů a životů

Dnes se nám však opět staví před oči prázdný hrob jako svědectví o tom, že Bůh zvítězil. Stejně tak jeho nekonečná moc může vstoupit i do našich zraněných životů, hrobů našich vztahů, možná i naší víry. Při pohledu na Ježíše se naše hroby mohou paradoxně stát místem naděje. Ježíš má moc zvítězit na mých temných místech, má moc provést mě životem i smrtí ke vzkříšení!

Ježíši...

Ježíši, věřím, že stále chceš projevovat svou moc i nad mým životem, že chceš otevírat i moje hroby, vstupovat i se svou mocí a vést mě k životu. Dotkni se mě, dej mi zakusit svou blízkost, dej mi pochopit tvou lásku, ožvivuj a proměňuj mě!

‘Nebojte se!’ je poselství pro každého...

Moc Kristova kříže a vzkříšení je větší než veškeré zlo,
z něhož by člověk mohl a musel mít strach.

Nebojte se toho, co jste sami vytvořili,
nebojte se ani všeho, co člověk vyrobil
a čím je den ode dne více ohrožován!
A konečně, nebojte se sami sebe!

Kristus po svém
zmrtvýchvstání řekl
apoštolům a ženám: „Nebojte
se!“

Tato slova potřebujeme dnes
možná více,
než kdy jindy.

Je nutné, aby zesílila jistota,
že existuje ten, kdo drží v rukou osudy tohoto pomíjivého světa,
kdo má v rukou klíče od smrti a podsvětí,
kdo je alfou i omegou.

A tento někdo je Láska...

Jen on se může plně zaručit za slova „Nebojte se!“.

Ze slov Jana Pavla II. při jeho uvedení do úřadu v říjnu 1978

Ze života farnosti

Slovo faráře k provozu v kostelích Farnosti Vlašim během krizového opatření platného od 16. 3. 2020

Drazí bratři a sestry, milé děti!

Během nouzového stavu jsou kostely farnosti Vlašim
otevřeny půl hodiny před pravidelným pořadem
bohoslužeb k individuální službě kněze jednotlivým
věřícím. V čase pravidelné bohoslužby kněz odslouží privátní mši
s příslušnou intencí bez účasti věřících.

Bude-li to opravdu nutné, může duchovní navštívit věřící v jejich domově a udělit například svátost pomazání nemocných nebo viatikum.

Vyprošuji všem Boží požehnání, zdraví duše i těla a hodně sil zvládnout s Boží pomocí toto těžké období.

Žehná a v mementu vzpomíná

P. JAROSLAV, FARÁŘ

Charita Vlašim

Nabídka pomoci Charity Vlašim

Dobrý večer,

obracím se na Vás s informací, kterou jsme včera zveřejnili na webu Města Vlašimi. Jedná se o nabídku zajištění nákupů potravin a dalších služeb našimi pracovníky. Také se nám hlásí někteří studenti jako dobrovolníci, ti nemají k dispozici automobil. Jako vždy se služby soustředí na městské občany. Byla bych ale velice nerada, pokud by zůstal bez pomoci někdo další z okolních obcí. Pokud víte, že některý z Vašich farníků nemá v dosahu rodinu, která může zajistit péči, můžete ho informovat o naší pomoci. Pokud se jedná o krizovou situaci a jednorázový závoz, můžeme službu uhradit z Postní almužny. Také máme uskladněné základní trvanlivé potraviny pro nouzovou situaci. Dle mého mínění ale ještě nenastala. Může se stát, že právě senioři nebudou mít možnost vyzvednout si hotovost a potraviny budou potřeba. Pravidelné dovážky bychom účtovali jako obvykle a nákup si hradí objednatel na základě účtenky z obchodu.

D. LALOUCKOVÁ

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Vlašim, Husovo nám. 46, Vlašim, 258 01; <http://www.farnostvlasim.cz>, e-mail: vlasim.fara@seznam.cz

Příspěvky do časopisu se přijímají na adrese Smetanova.D@seznam.cz, Klara.Vondrackova@seznam.cz

Vychází 10x ročně, uzávěrka 15. dne v měsíci. Náklady na tisk: 8 Kč